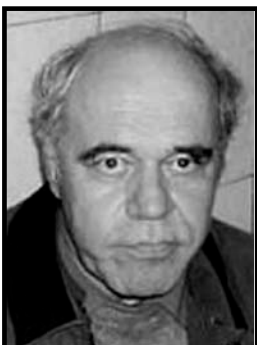

Interviu cu Florentin Popescu

...n-aș lua ca model istoriile lui N. Manolescu și Alex. Ștefănescu. Prima mi se pare exclusivistă, iar cea de a doua elitistă sau „ciupitativă”...

Dragă domnule Florentin Popescu, iată, împliniți 65 de ani în acest frumos aprilie 2010. O vârstă rotundă, o vârstă a împlinirilor ... Cu acest prilej vă urez MULȚI ANI și MULTE CĂRȚI! Acum, vă rog să acceptați să vă pun câteva întrebări pentru ca toți cititorii revistei mele, „Salonul literar,” și cititorii cărților dv. să cunoască și alte ipostaze ale scriitorului care sunteți.

CULIȚĂ IOAN UȘURELU: *Sunteți considerat scriitorul buzoian care a făcut mult, dacă nu cel mai mult, pentru județul său . Pe plan cultural, bineînțeles. Dacă am aminti doar cele șase cărți despre Voiculescu și Troița din comuna Chiojdu, la granița dintre Buzău și Prahova, cred că ar fi de ajuns. Aveți însă atâtea activități în folosul plaiurilor natale... ! Ce atitudine au autoritățile față de un scriitor valoros și devotat meleagurilor buzoiene ? Dar confrății din aceste ținut ?*

FLORENTIN POPESCU: *Atitudinea autorităților buzoiene e discutabilă. Spun asta fiindcă deși Primăria municipiului mi-a conferit titlu de „Cetățean de onoare al orașului” și mi-a sponsorizat o carte, totuși presa, revistele buzoiene nu cred că ne acordă atenția care s-ar cuveni – nici mie, nici lui Gheorghe Istrate, Ion Gheorghe, Ion Roșioru, Arthur Porumboiu și la alți scriitori originari de pe aceste meleaguri. Să observați, de pildă, că și eu și Gheorghe Istrate și alții ne-am „refugiat” pe la publicațiile din alte județe (Vrancea, Dâmbovița, Teleorman, Constanța), cu toate că, îndrăznesc să cred, am fi făcut cinste presei buzoiene dacă din când în când am fi semnat și noi acolo articole, texte literare etc. Lăsându-se la voia curentului general din presa românească a acestor vremuri, patronii de ziare și reviste mizează pe spectacolul ieftin, pe cancanuri, pe evenimente banale, în loc să-și aplece privirea asupra faptelor de cultură, cele care pot supraviețui efemerului. Confrății din acest ținut? Ei, săracii mai pot face câte ceva. Până nu demult Dumitru Ion Dinică și Marin Ifrim susțineau săptămânal o pagină literară în cotidianul buzoian cel mai citit, dar aud că au fost înlătu-rați de acolo și , practic, scriitorii care locuiesc în Buzău nu mai au unde publica. Ca și noi, cei plecați în lume, caută, sărmanii, să mai publice pe unde pot, pe la Râmnicul Sărat, pe la Focșani, pe la Câmpina. În ce mă privește, pe vremea amintitei pagini literare mi s-au comentat cărțile cu simpa-tie, iar cu scriitorii locuitori ai Buzăului sunt în termenii cei mai buni. Când pot, mai cu o cronica la volumele lor, mai cu recomandare de primire în Uniunea Scriitorilor – îi ajut și eu.*

C.I.U: *De la debutul cu „Obsesia păsărilor” a trecut multă vreme, timp în care ați urmărit, în poezie, rădăcinile ancestrale, sentimentul aceluși atât de căutat „acasă”, din toate emanând o mare delicatețe și sensibilitate. Ați avut mentori? Relația dintre ucenic și maestru a existat?*

FLP:Mentori? Nu unul în mod special. Mentori mi-au fost - și mi-au rămas până azi – Eminescu, Blaga, Bacovia, Voiculescu, Ion Pillat...

C.I.U:*Aveți o activitate prodigioasă în aproape toate domeniile literare, cum s-ar spune, un scriitor total ... Sigur că la această denumire (scriitor total) se vor găsi unii cârcotași ... De unde atâta putere de muncă? Timpul pentru viața personală...*

FLP:Întrebarea asta mi-au pus-o, încă de prin 1988, Dorin Sălăjan și Valeriu Bârgău, în cadrul unor interviuri (pentru cei interesați, „Flacăra” și „Suplimentul literar – artistic al Scânteii tineretului”) și le-am răspuns, ca și dumneavoastră acum, cu un citat din Voltaire – ”Timpul este destul de lung pentru cine știe să profite de el; muncind și gândind îi extindem limita”. Nu, să nu credeți că am un program foarte riguros și că mă ocup în exclusivitate de scris. Pe lângă activitatea literară mai am fel de fel de obligații: gospodărești, legate de relațiile cu oameni, editurile și revistele, corespondența. În plus, din când în când mai dau câte o fugă și pe la Lera-Chiojdu, satul meu natal, unde am o căsuță și câțiva stupi de albine. Acolo, mai ales acum, primăvara, sunt multe de făcut de unul singur. Și nu le pot nici neglija și nici amâna.

C.I.U:*Ați scris peste 40 de volume, Șerban Cioculescu v-a apreciat „informația și devoțiunea”, Aureliu Goci a remarcat că practicați enciclopedismul dar și monografismul mai apropiat de suflet ... Ați intrat și în „atenția” lui Nicolae Manolescu prin aceste calități destul de rare...? Sau este greu să ajungi pe masa de lucru a marelui critic....?*

FLP:Eu nu am prejudecata care văd că mai persistă printre scriitori și publiciști, mai ales în provincie: anume că trebuie neapărat să fii comentat de Nicolae Manolescu. Acest critic onorabil nu trebuie privit ca o instanță supremă - și singura! – care asigură intrarea în istoria literaturii. Vă mărturisesc că n-am ținut, nu țin să intru în atenția domnului Manolescu (în ”Istoria ” sa mă citează la bibliografia lui Bacovia și atâta tot). Poate nu o să mă credeți: de câte ori mi-a apărut o carte, n-am alergat, cum fac mulți, să i-o ofer cu autograf domnului Manolescu. Poate că de acea nici nu s-a ostenit să scrie despre mine. Cândva, în urmă cu mulți ani, ajungând în preajma fostului meu profesor de la Filologie, Alexandru Piru (care publica pe atunci recenzii la cărțile contemporanilor) l-am întrebat de ce nu scrie și despre mine. și mi-a răspuns: „ Păi, Florentine, dacă nu mi-ai dat nici o carte, cum era să scriu?”

C.I.U: *Nu sunteți un poet care vrea modernitatea cu orice preț. În poezia dv. nu există nici mimare, nici savantlâc penibil, nici false puneri în scenă ... Nu doriți să fiți „ la modă”?*

FLP:Se spune că moda, ca orice modă, trece repede. Și eu nu vreau niciodată să scriu o poezie care să treacă, să fie uitată de îndată ce a fost citită.

C.I.U: *Practicați curent critica literară ... Credeți că și în acest domeniu trebuie să fii atins de harul divin?*

FLP:Poate că e prea mult spus „har divin”. Cred,mai degrabă, că trebuie să ai vocație, să ai chemare. În fond, cunoașterea scrierilor confrăților tăi mi se pare un lucru firesc. Asta îți permite să ai și o privire de ansamblu asupra modului în care se scrie, asupra experimentelor și reușitelor din domeniu – ceea ce nu e lucru de ici, de colea.

C.I.U:*Faceți distincție dintre om și scriitor atunci când analizați opera? Unii, se pare, au fost, ca persoane, mult sub nivelul operei... Cazul Montaigne a rămas celebru...*

FLP:O astfel de discuție mi se pare a fi o condiție sine que non a criticii literare. Eu nu mă sfiesc să-i semnez carențele unui scriitor de notorietate, după cum nu mi se pare că

exagerez atunci când pun în lumină virtuțile unui autor prea puțin sau deloc cunoscut, apreciindu-i acestuia valoarea și apropiindu-l chiar de scriitori mari, din perioada interbelică ori mai de aproape.

C.I.U:*Despre scriitori se spune că sunt creatori... Nu-i prea mult orgoliu în această formulare? Știi că artistul reasează doar ceea ce a fost deja creat de divinitate, nu adaugă nimic, nu crează nimic... Atunci... cum am defini scriitorul?*

FL.P:Nu „ se spune”, ci chiar sunt. Nu creează ei lumii imagine? Nu ne propun ei universuri particulare? Nu ne poartă ei pe aripile unor metafore menite să emoționeze, să ne tulbure? Hotărât lucru (și nu de mine, ci de istoria culturii universale): Scriitorul este un creator.

C.I.U:*Deși aveți o operă care v-ar permite să nu fiți modest, nu v-a văzut și nici nu v-a simțit nimeni că doriți să păreți mai mult decât sunteți. Cum de reușiți să vă păstrați măsura, să fiți punctual și onest chiar și în provincie, când știm că anumiți scriitori bucureșteni se cred deja semize. Chiar dacă, din punct de vedere literar, sunt submediocri...*

FL.P:Eu m-am autoeducat prin cultură și știu un adevăr de la care caut să nu abdic niciodată: modestia, decența, bunul simț, echilibrul sunt atributele oamenilor mari. Și încerc să fiu (ori să ajung) și eu, măcar prin asta, un om mare. Consider că o personalitate cu cât se afirmă și este recunoscută mai mult de către contemporanii ei cu atât e musai să-și păstreze virtuțile de care aminteam. De fapt opera contează și peste cincizeci sau peste o sută de ani pe nimeni nu-l va mai interesa cum era, cum se comporta, ce aere își dădea cutare sau cutare scriitor. Sau mă rog, îl va interesa doar ca fapt anecdotic (cum m-a interesat pe mine, în cartea O istorie anecdotică a literaturii române, cazul Macedonski. Sau cazul Mateiu Caragiale. Și alții). Cine va fi interesat, dacă va fi cândva, de un scriitor va merge direct la operă și nu la biografia lui. Ce relevanță mare are astăzi, de pildă, faptul că Victor Hugo a schimbat nu știu câte amante? Sau că Verlaine era adunat de prin șanturi de beat ce era? Ori că Bacovia era încuiat în casă de către soția sa, iar el sărea pe o fereastră și se ducea la cârciuma din cartier? În ceea ce mă privește, nu mi-am dat, nu-mi dau niciodată aere (cum, de altfel, ați avut ocazia să vedeți și dvs., de câte ori am venit la Focșani la „ Salonul literar ”).

C.I.U:*Unor critici obiectivi nu le-au scăpat franciscanismul și chthonismul eseistului și talentul dv. de adevărat exeget literar... Or fi înși căroră nu le convine sau nu înțeleg cum puteți aborda atâtea genuri și specii literare?*

FL.P: Probabil vor fi fiind. Dar eu îmi văd în continuare de cultivarea ogorului propriu. Știți cum se zice: câinii latră, ursul trece!...

C.I.U:*Să încercăm să definim prolificitatea și grafomania... Unii confundă termenii....*

FL.P:Ați întâlnit dumneavoastră astfel de inși? Nu cred că e nimic de confundat. Cel puțin pentru cei ce se ostenească să citească și au oarecari criterii de judecată, care știu să evalueze un text, o carte.

C.I.U:*În „Portrete în peniță ” găsim nume de prestigiu din literatura noastră. Motoul cărții mi-a atras privirea chiar de la început : „Un prieten este un dar pe care ți-l faci singur” (I. L. Caragiale). Din câte vă cunosc, simt că aveți cultul prieteniei. Sunteți un alt fel de „om între oameni"... De unde vin bonomia, participarea din tot sufletul la bucuria și la durerea celorlalți? Este înțelepciune sau este un dat?*

FLP: Participarea mea la bucuriile sau necazurile altora, cultul prieteniei de care vorbiți (și, recunosc, mă flatați) cred că țin de structura, de firea mea, de respectul pe care îl am față de oricine ține un condei în mână și scrie, aspiră să facă literatură. Numai cine are trăiri și simțiri mai aparte decât alții poate face așa ceva. Și cum să nu respecti acea persoană? Vreau să vă spun (cum știți deja) că primesc foarte multe cărți, unele remarcabile ca valoare, altele insignifiante. Niciodată n-am desființat un volum, un autor. Dacă nu mi-a plăcut ce scrie, ori am considerat că nu merită o recenzie, am tăcut, nu m-am pronunțat. Este asta o lașitate? Poate, dar de ce să tai eu aripile unei păsări care vrea să zboare? Mai devreme sau mai târziu acel autor se va convinge singur dacă e cazul să insiste sau, dimpotrivă, să se oprească...

C.I.U: *Fiecare zi pe care o trăim ne aduce o nouă dezamăgire, cel puțin... Ați avut, aveți mereu dezamăgiri... îmi închipui. V-au schimbat acestea în vreun fel? Sau trebuie să încercăm noi schimbarea ... "omului recent", pentru ca acesta să nu ne mai dezamăgească?*

FLP: O, și câte dezamăgiri n-am avut! M-au dezamăgit oameni, m-au dezamăgit instituții, m-au dezamăgit câte-n lună și-n stele, pentru că trăim într-o țară a dezamăgirilor, mai ales după 1990 încoace. Și cu toate astea vreau să vă spun că nu m-a încercat niciodată gândul de a pleca într-altă parte, într-o altă țară, la alte dezamăgiri. "Omul recent" nu-l putem schimba noi, dacă nu-l schimbă familia și societatea. Dar aici m-ați adus la un subiect care presupune lungi și poate interminabile discuții – legate de definiția omului recent, de formație, cultură (ori mai bine zis incultură), orientările, idealurile lui. Dați-mi voie să mă abțin ca să nu cad iar într-o... dezamăgire.

C.I.U: *De ce la români se așteaptă întotdeauna prea mult, uneori secole, pentru a ajunge la acel „mâine” atât de râvnit? Câtă risipă de timp...! Și când vine „mâine”... este mai rău ca... ieri..., uneori...*

FLP: N. Porsenna, căruia i-am consacrat o monografie, a scris între altele și o carte, „Regenerarea neamului româ-nesc” se cheamă. Și după ce analizează trăsăturile, virtuțile și defectele noastre, își încheie studiul cu următoarea concluzie: „Românie, ajută-te singură!”. Ori, la noi, azi se mizează pe împrumuturi financiare externe. Și se bate din palme atunci când se obțin...

C.I.U: *Ați cunoscut toate marile personalități ale ultimilor 45 de ani... Unele portrete sunt creionate în „Fotoliul de onoare”. Puteți să evocați două dintre aceste personalități, care v-au marcat viața, cariera scriitoricească?*

FLP: Într-un fel sau altul am avut de învățat câte ceva de la mai toate personalitățile pe care le-am cunoscut, fie că ele au aparținut / aparțin literaturii, fie altor domenii. Toată viața avem de învățat de la alții și nu ne putem potoli până la moarte, setea de a învăța. Dar eu am mai primit lecții ca să zic așa, și de la personalitățile pe care le-am cunoscut numai prin intermediul documentelor și operei lor. Cercetând, bunăoară, biografia unui mare scriitor află lucruri importante, află cine i-a marcat lui personalitatea și mai apoi, te marchează el pe tine într-un grad mai mare sau mai mic. Asa mi s-a întâmplat când am studiat viața și opera lui V. Voiculescu, ori pe cele ale lui Macedonski, Labiș, N. Porsenna.

C.I.U: *În literatura română s-a scris un roman, „Femeia în roșu”, la trei mâini: Mircea Nedelciu, Adriana Babeți și Mircea Mihăieș. Are vreo relevanță un astfel de experiment? V-ar tenta? Ar merita?*

FLP: Scrisul, creația în general, reprezintă un act individual, cosmic pe măsura înzestrării și talentului fiecăruia. Nu m-ar tenta un astfel de experiment. Și dovada că acela a fost și a rămas un experiment, interesant, desigur, dar experiment, este faptul că n-a revoluționat literatura, n-a intrat în conștiința publică precum un roman de Sadoveanu, de Zaharia Stancu, de Marin Preda sau Petru Dumitriu.

C.I.U: *Geniu, genialitate... Cuvinte grele... Și totuși... Eminescu, dacă ar fi scris doar „Luceafărul”, s-ar fi încă-drat perfect, Creangă doar prin „Amintiri...”, Caragiale numai cu „O scrisoare pierdută”, N. Labiș prin „Moartea căprioarei”, Alexei Mateevici cu „Limba noastră”... Puteți defini noțiunea de geniu? Cât de lungă ar putea fi lista românilor atinși de mâna lui Dumnezeu? Sau vorbim de cuvinte prea mari?*

FLP: Da, vorbim de cuvinte prea mari. Același Al. Piru, de care vă spuneam mai devreme, a venit odată în amfiteatrul Odobescu de la Facultatea de Litere și, intrigat de un student, a izbucnit: „Domnilor, geniu n-a fost decât unul singur, Eminescu. Restul au fost, sunt versificatori.” Firește, profesorul exagera numind marele șir al poezilor români din toate timpurile „versificatori”. Oricum, de oriunde am privi lucrurile, un adevăr mi se pare a fi de necontestat: literatura română are opere mari, valoroase. Păcat că n-avem nici măcar un premiu Nobel...

C.I.U: *Apropo de Labiș. Este declarat mai mereu un poet comunist... Știu că el credea în ce scria, era devotat regimului în care trăia... chiar dacă a fost exclus din U.T.M și din „fabrica de scriitori”... Așadar, care este adevărul?*

FLP: Adevărul l-am spus (și l-am scris) în Monografia mea, apărută în anul 2006. Spuneam acolo, bazându-mă pe o documentație serioasă, că acest poet a fost, poate, cel dintâi dizident de la noi. Asta după ce a crezut sincer într-o ideologie care s-a dovedit a fi până la urmă falimentară. Din păcate, viața i s-a curmat înainte de a se vedea cu putere acest fapt, adică prin scrieri. (Știați, de pildă, că s-a încercat marginalizarea lui prin repartizarea la o revistă ieșeană care nici nu există? Că la un moment dat i s-a interzis să publice și că după moarte, prietenii lui apropiați au fost anchetați și închiși?). Evenimentele trecute judecate cu luciditate și nepărtinitor, în contextual social-politic de atunci – zguduit de Revoluția din Ungaria. Numai cine este rău intenționat și poartă o ură funciară față de acele vremuri poate pune eticheta de „poet comunist” lui Labiș, pe când un cititor detașat și neinflamat politic poate decela adevărul adevărat și abia apoi să-și formeze o imagine despre ființa și opera acestui scriitor care, oricum, a intrat și va rămâne pentru totdeauna în istoria literaturii române. Ca să se întâmple așa, Labiș n-are/n-a avut nevoie nici de acuzatori și nici de avocați ca mine ori ca alții...

C.I.U: *Ați scris o „Istoria anecdotică a literaturii române”. Pe când și o „Istorie a literaturii române de la ... până la...”? Modele recente ca „Istoriile”... scrise de Alex. Ștefănescu și Nicolae Manolescu ar putea fi exemple de urmat pentru dv., pentru alții?*

FLP: Am mai fost întrebat dacă nu cumva mă ispitește gândul de a scrie o istorie a literaturii române „de la... până la...”. Vă răspund foarte tranșant: Nu, nu m-am gândit. Cel puțin până acum. În nici-un caz, însă, n-aș lua ca model istoriile lui N. Manolescu și Alex. Ștefănescu. Prima mi se pare exclusivistă, iar cea de a doua elitistă sau „ciupitativă”, amândouă având ca numitor comun o anume lipsă de adâncime a analizei. Mai degrabă aș opta la o formulă între Ion Rotaru (fără didacticismul lui), Marian Popa (lăsând la o parte patimile politice, și Dumitru Micu care mi se pare ceva mai analitic și mai echilibrat).

C.I.U:*Puteți numi cinci poeți, cinci prozatori și cinci critici reprezentativi pentru literatura de astăzi ?*

FL.P:Grea întrebare. Să te oprești la cinci nume e o chestiune de gust, afinități etc. Dintr-o repede ochire, poeți: Ion Gheorghe, Ion Brad, Radu Cârneli, Mircea Ivănescu, Dumitru Matcovschi; prozatori: Dumitru Radu Popescu, Fănuș Neagu, Mircea Horia Simionescu, George Bălăiță, Constantin Stan; critici: C. Stănescu, Cornel Ungureanu, Adrian Dinu Rachieru, Alexandru George, Aureliu Goci.

C.I.U:*Scriitor bogat... Nu vi se pare un oximoron? Ați văzut sau ați auzit totuși despre vreun scriitor realizat din punct de vedere material ?*

FL.P:Da, cum să nu ! Dinu Săraru, Adrian Păunescu, Paul Everac și poate și alții. E adevărat, cei citați (cu vile în oraș și la țară, cu mașini, cu fel de fel de înlesniri) și-au asigurat starea materială pe care o au nu din scris, ci din diverse funcții și posturi pe care le-au ocupat de-a lungul vremii. E treaba lor. Eu nu-i invidiez. Îi admir.

C.I.U:*Până acum am citit „Divina Comedie”, „Comedia umană”... și cam atât. O comedie permanentă avem și în România actuală. Culturală, politică... Dar o „Comedie a spiritului românesc” este posibilă? Vedeți vreun autor capabil s-o scrie?*

FL.P:Da, de ce n-ar fi posibilă și o „Comedie a spiritului românesc”? Dar nu prea văd cine ar putea s-o scrie.

C.I.U:*Are poporul nostru niște idei ale românismului, pe care, în orice împrejurare, ar trebui să le apere ? Deseori, inși certați cu morala, cu legea, cu cuvântul sau cu muzica adevărată au creat o imagine falsă a României. Cum luptăm împotriva acestora, cum luptăm pentru promovarea adevăratelor valori, fie ele în literatură, în muzică, în toate artele... ?*

FL.P:Este o întrebare la care nu pot răspunde de unul singur. Cred că ar trebui elaborată o adevărată strategie pentru promovarea adevăratelor valori, mai ales dacă e vorba de promovare în străinătate. Pentru așa ceva ar fi, probabil, util un colocviu național, o dezbatere în presă și la televiziuni, cu participarea unor artiști, sociologi, politicieni, specialiști în imagine, ziariști. La nivel mai restrâns se poate lupta prin intervenții individuale în presă, însă nu cred că ar fi suficient. Însă vă întreb, domnule Culiță Ioan Ușurelu, pe cine credeți că mai interesează asta în lumea diriguitorilor destinelor țării și în cea a politicienilor, când vedeți ce se întâmplă cu profesorii în stradă, cu medicii în alertă, cu alți intelectuali pe care nimeni nu mai dă nicio ceapă degerată în aceste vremuri tulburi? Nu observați că și noțiuni altădată scumpe, proprii sufletului și spiritului românesc, cum ar fi patriotismul și iubirea de moșie, de istorie, de tradiție, de valori făurite de-a lungul a sute și sute de ani, au ajuns să fie puse la stâlpul infamiei, să fie voit ocolite?

C.I.U:*Desacralizarea unor scriitori în care am crezut este spre binele nostru, al cititorilor, sau pentru cunoașterea adevărului din literatura românească? Chiar este nevoie de așa ceva ?*

FL.P:Bănuiesc că vă referiți la contestarea unor scriitori – cum s-a întâmplat acea aberație cu „Eminescu, cadavrul din debara”. E o prostie. Să ne uităm cine provoacă astfel de campanii și ne dăm imediat seamă că avem a face cu ceva nesperios, de domeniul ridicolului. Să scrie și ei măcar o pagină la nivelul la care a scris Eminescu și atunci mai stăm de vorbă. Până atunci, însă, se supun singuri penibilului.

C.I.U : *Nihiliștii spuneau că "totul este permis"...Chiar și în literatură? Pun întrebarea gândindu-mă la unele "capodopere"... ce apar în industria cărții...*

FL.P: Da, libertatea de creație nu cunoaște limite. Că apar fel de fel de „capodopere” (licenționate, scabroase, de un sexualism violent etc.) e adevărat, dar asta nu înseamnă că ele vor și însemna ceva, vor intra în patrimoniul literar național.

C.I.U:*Poezia este o zădărnice (cum a fost adesea definită) sau are un rol major în indentitatea unui om, a unui popor ?*

FL.P:Nu, poezia nu este o zădărnice. O zădărnice o pot considera cel mult oamenii care în toată viața lor n-au deschis altă carte decât pe cea de telefoane, ori nu știu care patroni de firme care nu-și evaluează propria viață decât printr-un lung bilanț de cifre, de câștiguri și pierderi și care au uitat (dacă au știut vreodată) ce este aceea o floare, cum e primăvara într-o pădure sau iarna într-un sat. Degeaba au ei vile peste vile, că pe scara socială și biologică tot spre junglă se îndreaptă. Nu încap discuție că poezia își are rolul ei în identificarea unui popor. Cu deosebire în ce ne privește acest rol mi se pare a nu fi unul oarecare, dacă mă gândesc ce a însemnat, înseamnă pentru noi lirica eminesciană, apoi Blaga, Arghezi, Bacovia, Voiculescu, Pillat...

C.I.U:*Aveți, ați avut un jurnal? Mai are sens în zilele noastre?*

FL.P:Eu am apreciat întotdeauna jurnalele. Le-am văzut ca pe niște ferestre larg deschise către viața și sufletul unui om. De aceea le-am/le citesc cu mare plăcere. Din păcate eu n-am ținut unul. Ca o compensație, desigur, am consemnat – pe cât a fost posibil – multe fapte, evenimente, întâmplări cu anume sens în cărțile mele de reportaj și de memorialistică. Un ochi ceva mai atent cred că poate distinge acolo mare parte din traseele biografiei autorului, din meandrele și firidele ei.

C.I.U:*Roland Barthes afirma: "Corpul meu gândește altfel decât mine". La vârsta pe care o aveți, ce credeți?*

FL.P:Nu mi-am pus problema raportului dintre corp și creier. E posibil să aibă dreptate Roland Barthes dacă mă gândesc că sufletește și spiritual putem rămâne într-o vârstă mai tânără decât corpul. Astfel de finețuri filosofice nu prea mă interesează. Cel puțin deocamdată când mă simt încă în putere, când pot gândi și lucra așa cum mi-am propus. Cine știe, poate mai încolo mă vor interesa...

C.I.U:*Acum, la 65 de ani împliniți, care credeți că vă este poziția în literatura română ?*

FL.P:Asta-i o întrebare la care trebuia să-i lăsăm pe alții să răspundă. În orice caz, indiferent de poziție pe care mi-o vor fixa istoricii și criticii literari de azi (și mai ales cei din viitor) eu am conștiința împăcată că mi-am făcut datoria, că nu fac degeaba umbră pământului, că mi-am/îmi îndeplinesc menirea hărăzită mie de Dumnezeu și că prin cărțile pe care le-am publicat până acum am comunicat ceva cititorului de azi și celui de mâine. E mult? E puțin? Îi las pe alții să spună.